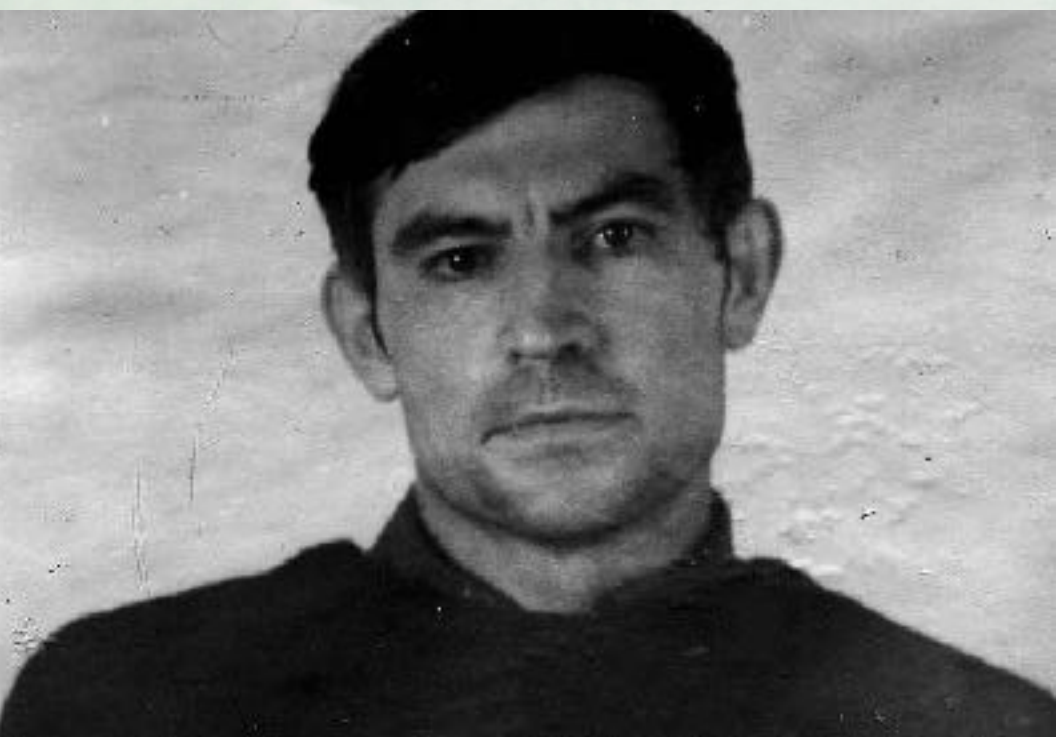


**Як добре те, що  
смерті не боюсь я**



Василь Стус

Як добре те, що смерті не боюсь я  
і не питаю, чи тяжкий мій хрест.  
Що вам, богове, низько не клонюся  
в передчутті невідомих верств.  
Що жив-любив і не набрався скверни,  
ненависті, прокльону, каяття.  
Народе мій, до тебе я ще верну,  
і в смерті обернуся до життя  
своїм стражденним і незлим обличчям,  
як син, тобі доземно поклонюсь  
і чесно гляну в чесні твої вічі,  
і чесними сльозами обіллюсь.  
Так хочеться пожити хоч годинку,  
коли моя розів'ється біда.  
Хай прийдуть в гості Леся Українка,  
Франко, Шевченко і Сковорода.  
Та вже! Мовчи! Заблуканий у пущі,  
уже не ремствуй, позирай у глиб,  
у суще, що розпукнеться в грядуще  
і ружею завітне коло шиб.